

Nakba Israël en Palestina moeten eerst elkaars historic erkennen

→ Verwanten van de 25-jarige Taher Ahmed Madi, een van de Palestijnse doden, zoeken steun bij elkaar. FOTO MARCUS YAM/PHOTONEWS

Verleden is juist de sleutel voor vrede

Terwijl het geweld aan de grens van Gaza grimmiger en dodelijker is dan ooit, ziet **Galit Saporta** mogelijkheden voor een Palestijns-Israëlische toekomst.

Vandaag herdenken Palestijnen de Nakba, de catastrofe van 70 jaar geleden, toen honderdduizenden Palestijnen werden gedwongen te vluchten naar een veiligere plaats na de oprichting van Israël, mijn thuis.

Tijdens de Nakbadag demonstreren duizenden Palestijnen, al meer dan vijftig jaar onder Israëlische bezetting, geweldloos om de wereld en de Israëlische bezetter te herinneren aan hun ramspoed. Het protest van de Palestijnse bevolking naast het hek dat Gaza de grootste gevangenis ter wereld maakt, heeft al de levens van 86 Palestijnen in het gebied geëist en dit getal zal aan het einde van de dag waarschijnlijk groter zijn. Alleen al gisteren heeft het Israëlische leger 52 ongewapende demonstranten gedood. Het schieten met scherp op ongewapende demonstranten getuigt van de criminele onverschilligheid van het politieke en militaire systeem in Israël voor de Palestijnen.

De vraag is waarom Palestijnen, inclusief

vrouwen en kinderen, hun leven blijven riskeren langs het hek. Het antwoord is simpel: ze hebben niets te verliezen. Ze zijn ook niet de eersten. De Europese geschiedenis, maar ook de huidige realiteit in het Midden-Oosten, is vol met verhalen over mensen die een verwachte dood stierven bij een hek of aan een grens terwijl zij probeerden te ontsnappen aan gevangenschap of aan een oorlog.

Kolonialistische schandvlek

Hanna Luden, directeur van de lobbyorganisatie Cidi, heeft een oplossing voor de situatie. In *Het Parool* van 28 april roept ze op tot steun voor Israël en ze meent dat deze steun ook steun betekent voor de Palestijnen.

Als Israëlische vind ik deze oproep verbazingwekkend. Als iemand die de situatie in de bezette gebieden in detail volgt en daar ook komt, is het mij duidelijk dat steun voor het Israëlische beleid hetzelfde is als het ondersteunen van de bezetting. Ludens selectieve historische lezing, die impliciet de zelfs beroemde kolonia-

listische uitdrukking 'Een land zonder volk voor een volk zonder land' aanhaalt, zal er niet in slagen deze schandvlek te verbergen.

Luden is pragmatisch en toekomstgericht. Zij beweert dat de huidige bewoners van het gebied, Palestijnen en Israëli's, meer interesse hebben in de toekomst dan in het verleden, en dat we dus moeten stoppen met het openrijten van oude wonden, en dat de Palestijnen het recht op terugkeer moeten opgeven.

Als een product van het Israëlische onderwijsstelsel vind ik deze uitspraak op zijn minst vreemd. Dit stelsel houdt zich, net als vele andere overheidsinstanties, bijna obsessief bezig met het Joodse verleden – in Israël en daarbuiten. Sinds haar oprichting herdenkt de staat Israël de slachtoffers van de Holocaust en eist, terecht, erkenning van Europese landen voor hun misdaden en de gevallen slachtoffers, evenals een vergoeding voor gestolen goederen. Het doel van deze aandacht is een verhaal te construeren dat als hulpmiddel dient voor het vormgeven van de Israëlisch-Joodse nationale identiteit. Dit historische narratief wist, net als Ludens beperkte historische overzicht, het Palestijnse verhaal bijna volledig uit.

Geen toekomst zonder verleden

Een gemeenschappelijk kenmerk van zowel Israëli's als Palestijnen is het onderzoeken van het verleden en de eis van gerechtigheid. Beide partijen zijn bezig met de realisatie van hun verhaal, dat soms het verhaal van de ander tegensprekt. Elke eventuele oplossing in de toe-

komst moet in mijn ogen de twee verschillende geschiedenissen, de Israëlische de Palestijnse, omvatten. Beiden zullen het verhaal van de ander moeten respecteren. Ook moet men vrede hebben met het feit het verhaal van de andere kant soms in tegenspraak is met het eigen verhaal of dat weinig vleidend verbeeldt. Het verleden uitwissen is daarentegen een recept voor een ramp.

Ik wil ook dromen van een betere toekomst, en als iemand die in Israël-Palestina geboren is, geloof ik dat het mogelijk is. De basisvoorwaarde voor een betere toekomst is het einde van de bezetting; het steunen van Israël's huidige regime bestondig enkel de wrede bezetting. Aan de andere kant staat steun voor de rechtvaardige Palestijnse bevrijdingsstrijd niet gelijk aan het ondersteunen van de vernietiging van Israël. Integendeel, steun voor de Palestijnse bevrijdingsstrijd betekent steun voor een leven van waardigheid en bevrijding voor beide volkeren, zij aan zij of met elkaar.

Galit Saporta
Medeoprichter en directeur van gate48, platform voor kritische Israëli's in Nederland.

Zowel Israëli's als Palestijnen zullen het verhaal van de ander moeten respecteren